

8. listopadu

**SV. ALŽBĚTY OD NEJSVĚTĚJŠÍ TROJICE,
PANNY**

Alžběta Catezová se narodila 18. července 1880 v rodině důstojníka ve vojenském táboře d'Avor u Bourges [búrž] ve Francii, v době intenzivní sekularizace země. V sedmi letech jí zemřel otec, v osmi byla zapsána na dijonskou konzervatoř, ve hře na klavír dosáhla vynikajících výsledků. V necelých čtrnácti letech složila soukromý slib čistoty a rozlišila povolání na Karmel, musela však počkat na souhlas matky. Dobu čekání žila Alžběta vědomě jako „karmelitka ve světě“. Četla spisy Terezie z Avily i právě vydané Dějiny duše Terezie z Lisieux († 1897). K bosým karmelitkám v Dijonu vstoupila v roce 1901, měsíc po přijetí Společovacího zákona, který směřoval k likvidaci řeholních komunit. Roku 1903 složila sliby. Téhož roku byly zakázány veřejné bohoslužby na dijonském Karmelu; roku 1905 došlo ve Francii k odluce církve a státu. Od postní doby roku 1905 se u Alžběty projevovala Addisonova choroba, na niž po dlouhém a vysilujícím utrpení 9. listopadu 1906 zemřela. Svě povolání a poslání vyjadřovala Alžběta slovy „být chválou slávy Nejsvětější Trojice“. V tajemství Božího přebývání v člověku objevila své „nebe na zemi“. Napsala řadu dopisů, duchovních textů a básní. Za blahoslavenou byla prohlášena roku 1984, za svatou v roce 2016.

Společné texty o pannách.

Modlitba se čtením**HYMNUS**

Kéž se duše moje v tobě, Bože, ztratí,
tak jako se ztrácí kapka v moři.
Co se ti v ní nepodobá, shoří,
když se vnoří v hloubku Trojičního Bytí.

Veď mě do tohoto „místa rozlehlého“,
do tajemství a propasti světla,
abych lásku blažených už měla,
ponořená byla v plnost míru tvého.

Přebývat chci stále v žáru lásky tvojí,
v nevýslovném jasu tvojí tváře.
Jsi můj Domov, žít chci ze tvé záře,
která moji duši vždycky upokojí.

Ve své lásce k tobě jedinou mám touhu:
klanět se ti ve své vnitřní cele.
Na sebe kéž zapomínám stále
a své srdce tiše obětovat mohu.

DRUHÉ ČTENÍ +

Ze spisů svaté Alžběty od Trojice

(Oeuvres complètes I, Paris 1980, str.200; česky in: Sicari, Alžběta od Trojice, KNA 2011, s. 178)

Trojice, které se klaním...

Ó můj Bože, Trojice, které se klaním, pomozte mi zapomenout úplně na sebe, abych se mohla usadit ve vás, nehybná a pokojná, jako by už má duše byla na věčnosti. Kéž nic nemůže rušit můj mír ani způsobit, že bych vyšla z vás, ó můj Neproměnný, ale ať mě každá minuta unáší dál do hloubi vašeho Tajemství.

Upokojte mou duši, učňte si v ní své nebe, svůj milovaný přibytěk a místo svého odpočinku. Kéž vás tam nikdy nenechám samotného, ale kéž jsem tam celá, úplně bdělá ve své víře, celá v klanění, úplně oddaná vašemu stvořitelskému působení.

Ó můj milovaný Kriste, ukřižovaný z lásky, chtěla bych být snoubenkou vašeho srdce, chtěla bych vás zahrnout slávou, chtěla bych vás milovat... až k smrti! Avšak cítím svou nemožnost a tak vás prosím, abyste mě „oděl do vás samotného“, ztotožnil mou duši se všemi hnutími vaší duše, ponořil mě, zaplavil mě, sebou nahradil mne, aby můj život nebyl leč vyzařováním vašeho Života. Přijďte do mne jako Ten, kdo se klaní, jako Smírce a jako Spasitel.

Ó věčné Slovo, Slovo mého Boha, chci strávit svůj život nasloucháním vám, chci se stát zcela učenlivou, abych se naučila všemu od vás. Pak přes všechny noci, všechny prázdnoty, všechny nemožnosti, chci být na vás stále upřená a přebývat ve vašem velkém světle; ó má milovaná Hvězdo, okouzlete mě, abych už nikdy nemohla vyjít z vašeho vyzařování.

Ó stravující Ohni, Duchu lásky, „sestupte na mne“, aby se v mé duši uskutečnilo jakoby vtělení Slova: abych Mu byla lidstvím navíc, v němž On obnoví celé své Tajemství.

A vy, ó Otče, skloňte se ke svému ubohému malému tvoru, „přikryjte jej svým stínem“, vizte v něm jen „Milovaného, do kterého jste vložil všechna svá zalíbení“.

Ó moji Tři, mé Všechno, moje Blaženosti, nekonečná Samoto, Nesmírnosti, v níž se ztrácím, odevzdávám se vám jako kořist. Pohřbete se ve mně, abych se já pohřbila ve vás v očekávání, že budu ve vašem světle nahlížet propast vaší velikosti.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

1 Kor 3,16; 6,20; Ef 1,14

Jste Božím chrámem a bydlí ve vás Boží Duch. * Oslavujte Boha ve svém těle.

V. Bud'te chválou jeho slávy. * Oslavujte.

Nebo:

Ze Spisů svaté Alžběty od Trojice

(*Euvres complètes, Cerf Paris 2007, str. 195-198*)

Nech se milovat

Má drahá matko, můj svatý knězi, až budete číst tyto řádky, vaše malá Chvála slávy už nebude zpívat na této zemi, ale bude přebývat v nekonečném Ohnisku Lásky, a tak ji budete moci vnímat a poslouchat jako „ozvěnu“ dobrého Boha. Drahá matko, chtěla bych vám naplno říci, čím vším jste pro mě byla. Jak je tato chvíle slavnostní a vážná... přesto nechci otálet s odhalením věcí, které trochu snížím tím, že je oději do slov. Vaše dítě vám chce vyjevit, co cítí, nebo lépe řečeno, co mu Bůh dal pochopit v hodinách hlubokého usebrání v sjednocujícím doteku.

„Jste velmi milovaná“, milovaná výjimečnou láskou, jakou měl Mistr jen vůči některým zde na zemi a která je zavedla velmi daleko. Neříká vám jako Petrovi: „Miluješ mě více než tito zde?“¹

Matko, poslouchejte, co říká vám: „Nech se milovat více než tito zde. To znamená beze strachu, že by nějaká překážka byla překážkou, neboť svobodně rozlévám lásku, na koho se mi zlíbí. Tvým povoláním je ‚nechat se milovat více než ostatní‘. Když mu budeš věrná, učiníš mě šťastným, protože tím oslavíš moc mé lásky. Má láska je schopná znovu vybudovat to, co ty pokazíš. ‚Nech se milovat více než tito zde.‘“

Tolik milovaná matko, kdybyste věděla, s jakou jistotou vidím Boží plán s vaší duší! Zjevil se mi jakoby v nesmírném světle, a zároveň jsem pochopila, že nyní je řada na mně, abych shora plnila své kněžství vůči vaší duši. Boží láska mě zapojila do svého díla ve vás. Jak velké je to od Boha, jak hodné klanění a pro vás jednoduché! Právě to činí Boha tak skvělým. Matko, nechte se milovat více než ostatní! Zde je ukryté celé vysvětlení a to brání duši, aby se divila...

Pokud dovolíte, vaše malá hostie stráví své nebe v hloubce vaší duše. Bude chránit vaše společenství s Láskou věric v Lásku; to bude znamením její přítomnosti ve vás. V jaké důvěrnosti budeme žít... Drahá matko, kéž se váš život rozvíjí v Nich. Tam budu vaším jménem zpívat věčné Sanctus, bez vás před Božím trůnem neudělám nic. Dobře víte, že nesu vaši pečeť a že něco z vás samé se objeví s vaším dítětem před Boží tváří. Prosím, abyste i vy nic nedělala beze mě, vždyť jste mi to dovolila. Budu žít ve vás a tentokrát budu já vaší matkou, budu vás vést, abyste měla účast na tom, na co budu smět patřit, a mohla jste z toho čerpat a abyste mohla žít životem blahoslavených.

Ctihodná matko, matko od věčnosti pro mě zasvěcená, svěřila jsem vám do dědictví své povolání v lůně bojující církve, které od této chvíle budu naplňovat v církvi vítězné: „Chvála slávy Nejsvětější Trojice.“ Matko, „nechte se milovat více než tito zde“; váš Mistr chce, abyste se tímto způsobem stala chválou jeho slávy! Těší ho, že ve vás může tvořit skrze svou lásku a pro svou slávu; On sám to chce konat, i kdybyste vy sama pro to, abyste získala tuto milost, nebyla udělala nic, a dala mu jen to, co může tvor: hříšné a ubohé skutky. Tolik vás miluje! Miluje vás „více než tyto,“ udělá ve vás všechno, půže

až do krajnosti, protože když je jím nějaká duše takto milována, milována láskou stálou a tvůrčí, láskou svobodnou a proměňující, jak se mu to líbí – tato duše dojde daleko!

Matko, věrnost, o kterou vás Mistr prosí, je, abyste setrvala ve společenství s Láskou, abyste se ztratila, zakořenila se v této Lásce, která chce označit vaši duši pečeti své moci a velikosti. Nikdy nebudete průměrná, pokud budete bdělá v lásce! I ve chvílích, kdy se budete cítit zničená a vyčerpaná, můžete mu působit radost, pokud budete nadále věřit, že On stále působí, že vás i tak miluje, ba dokonce miluje ještě víc, protože jeho láska je svobodná a takto chce být ve vás oslavený, a vy se necháte milovat „více než tito zde“. Myslím, že právě toto se tím chce vyjádřit... Žijte ve středu své duše! Můj Mistr mi dal jasně pochopit, že tam chce stvořit klaněňíhodné věci. Jste povolána vzdávat čest jednoduchosti Božského bytí a oslavovat moc jeho Lásky. Věřte „jeho ozvěně“ a čtete tyto řádky, jako by pocházely od něho.

¹ Jan 21,15.

ZPĚV PO DRUHÉM ČTENÍ

Srov. Jan 21,15

Neptám se tě jako Petra, zda mě miluješ víc než tito zde. *
Více než tito zde však nech se milovat.

V. Oslavíš tím moc mé lásky. * Více než tito zde.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.

Ranní chvály

HYMNUS

Alžběto, Karmel volá tě,
přijímáš ale čekání,
a tak se učíš ve světě
žít s Bohem v živém spojení.

V klášteře nebe nacházíš
a v samotě, kam Pán tě zve,
pohledem víry objevíš
to nebe, jež je v duši tvé.

Trojice tebe uchvátí
a stane se ti domovem,
tvou duši vnitřně sjednotí,
zanechá v tichu hlubokém.

Jak lyra se pak rozezní
pod rukou Mistra božského
a v neustálém klanění
svobodná bude od všeho.

KRÁTKÉ ČTENÍ

Ef 1,3.5.14

Bud' pochválen Bůh a Otec našeho Pána Ježíše Krista, on nás zahrnul z nebe rozmanitými duchovními dary, protože jsme spojeni s Kristem. Ze svého svobodného rozhodnutí nás předurčil, abychom byli přijati za jeho děti skrze Ježíše Krista. Duch je zárukou, že nám jednou připadne dědictví. Tak se dovrší naše vykoupení, protože si nás Bůh získal jako svůj majetek, abychom sloužili ke chvále jeho božské velebnosti.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

O. Bůh si ji vyvolil ještě před stvořením světa, * aby byla před ním svatá a neposkrvněná v lásce. Bůh.

V. Miloval ji svou velikou láskou a přivedl ji k životu zároveň s Kristem, * aby byla před ním svatá a neposkrvněná v lásce. Sláva Otci. Bůh.

Antifona k Zachariášovu kantiku

Kdo mě miluje, bude zachovávat mé slovo a můj Otec ho bude milovat a přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek.

PROSBY

Se svatou Alžbětou se spojme ve chvále Boží slávy a s důvěrou prosme:

Bože, naplň nás svou milostí.

Tys dal svaté Alžbětě pochopit a zakusit, že byla ve křtu označena pečetí Trojice,

— dej, ať stále více čerpáme z této svátosti, aby se prohluboval náš vztah s tebou.

Tys vedl svatou Alžbětu k usebranosti a vnitřnímu mlčení,

— nauč nás přebývat s tebou v našem nitru.

Tys daroval svaté Alžbětě hluboké porozumění Písmu svatému,

— uč nás naslouchat tvému slovu a žít podle něj.

Tys povzbuzoval svatou Alžbětu, aby z tvých rukou přijímala každý okamžik jako svátost,

— daruj nám otevřenost vůči tvému působení a neochvějnou víru ve tvou lásku.

Tys dal svaté Alžbětě poznat její osobní povolání,

— dej, ať odkrýváme své poslání v tomto světě a věrně ho naplňujeme.

Otče náš.

ZÁVĚREČNÁ MODLITBA

Bože, bohatý v milosrdenství, tys odhalil svaté Alžbětě tajemství své skryté přítomnosti v duši spravedlivého a naučil jsi ji uctívat tě v duchu a v pravdě; na její přímluvu dej i nám, abychom zůstávali v Kristově lásce, a tak se stali chrámem Ducha svatého ke chvále tvé slávy. Skrze tvého Syna...

Nešpory

HYMNUS

Bůh tě, Alžběto, předurčil
chválou slávy jeho se stát,
přílišnou láskou naučil
nechat se něžně milovat.

S Kristem jsi na kříž přibitá,
nemoc tě noří v temnotu,
tiše odcházíš ze světa
ke Světlu, k Lásce, k Životu.

Pomoz nám za tebou se dát,
víc čerpat z křestní milosti,
své lidství Kristu věnovat,
žít v započaté věčnosti.

Tvé poselství ať každý zná,
hlubokou pravdu odkrývá:
že jenom láska upřímná
navečer žití zůstává.

KRÁTKÉ ČTENÍ

Gal 2,20

Už nežiji já, ale žije ve mně Kristus. Avšak tento život v těle žiji ve víře v Božího Syna, protože on mě miloval a za mě se obětoval.

ZPĚV PO KRÁTKÉM ČTENÍ

O. Mé srdce i mé tělo * s jásotem tíhne k živému Bohu. Mé srdce.
V. Touží, ba prahne má duše po Hospodinových síních, * s jásotem tíhne k živému Bohu. Sláva Otci. Mé srdce.

Antifona ke kantiku Panny Marie

Jako si Otec zamiloval mne, tak jsem si já zamiloval vás. Zůstaňte v mé lásce.

PROSBY

Klaňme se Kristu, který vírou přebývá v našich srdcích, a prosme ho:

Kriste, z lásky ukřižovaný, vyslyš nás.

Pomáhej všem křesťanům, aby ve svém každodenním životě zůstávali spojeni s tebou
— a vydávali svědectví evangeliu.

Přitahuj k sobě kněze a řeholníky,

— aby se stále více připodobňovali tobě.

Osvěcuj rodiče, aby vedli své děti k tobě

— a nebránili jim kráčet tou cestou, na kterou je zveš.

Ved' umělce a vědce,

— aby skrze krásu stvořeného světa poznávali krásu Stvořitele.

Posiluj trpící a nemocné,

— aby pokojně přijímali svůj kříž, a tak měli účast na díle vykoupení.

Uved' zemřelé do svého království,

— které je pro ně připraveno od založení světa.

Otče náš.

Závěrečná modlitba jako v ranních chválách.